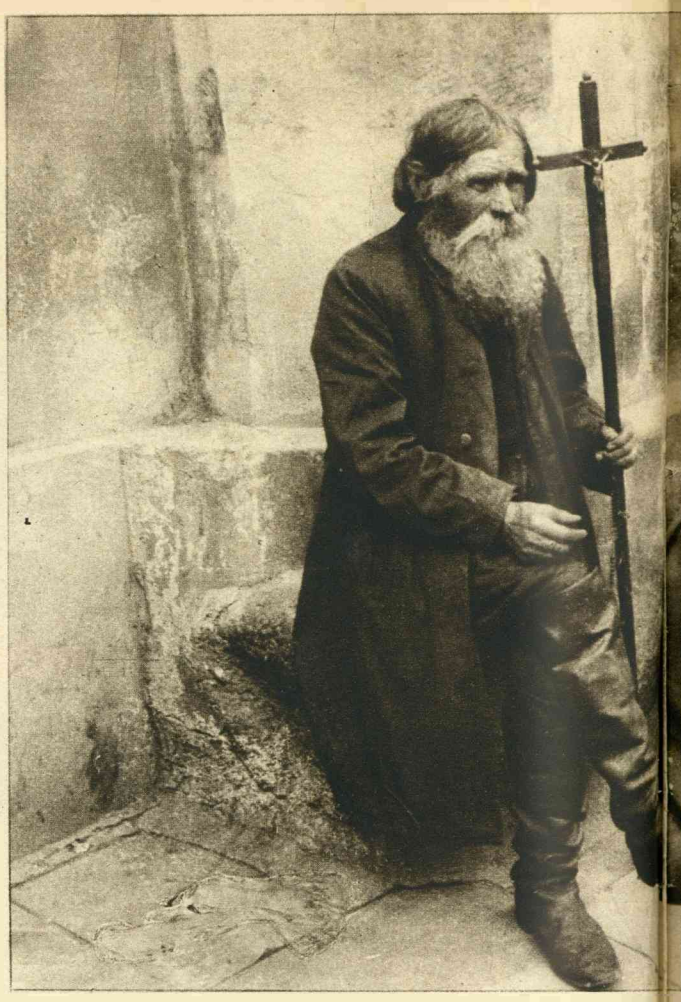

Na de inname van Warschau.

Een Duitsche observatiepost naar de vuurlinie, welke aan de overzijde van de Weichsel gelegen is. Bovenop het gebouw (rechts van den schoorsteen) staat een tweede uitkijk.

Warsch be

Eenige typen van echt-Warschauer bedelaars, gezeten voor , por milden voorbijgange llen

De wegen in Polen.

Waar in de door de Duitschers bezette Poolsche streken spoorwegen òf geheel ontbraken òf door de Russen waren vernield, hebben de Duitschers dwars door de moerassen nieuwe spoorbanen moeten aanleggen, waarlangs meestal een brug voor voetgangers is gemaakt.

De bezett van W

Een Duitsche wachtpost in ges met voor het Raadhuis. Op den achter ed ee vrijwillige militaire politie rkenb

JONGE ROUW

DOOR P. VAN DER LELIE

Nijdig smeet het wekkerklokje op den schoorsteen zijn korte tikken in de effen-grijze stilte van de eenvoudige huiskamer, waar Willy en haar moeder te ontbijten zaten.

Slechts nu en dan, met kleine oogenblikken, werd de ruischende stilte verbroken door het klekken van 'n kopje op een schotel of het rinkelen van een mes op de bordjes.

De zon, telkens weggeborgen achter ijl-grijze wolkenflarden, schoot soms haar stralen de kamer in, die dan opklommen langs de pooten der stoelen en kleine glansplekjes maakten op den grond en het behang.

Het ontbijten met haar moeder-alleen was voor Willy dien morgen een marteling.

Ze dorst zich haast niet verroeren of opzien. Het was haar of na elke beweging van haar lichaam de stilte nog drukkender werd. Soms had zij moeite de tranen terug te dringen, die in haar oogen kwamen.

Vruchteloos martelde zij haar hersens na het standje, dat zij dien morgen van haar ouders had gehad omdat zij met een jongen „liep", om te kunnen begrijpen waarom zij dat niet mocht. Een nauw onderdrukte wrevel tegen haar vader en moeder kwam telkens in haar op, omdat ze het zich niet kon indenken, welk kwaad zij daar aan deed. En soms, heel even, dacht zij aan plagen . . .

Eindelijk, met korte keel-stooten, was het laatste stukje brood met het restant van haar thee weggespoeld. Voorzichtig zette zij het kopje neer, legde haar mes op het bordje, bang eenig leven te maken. Met een schuwen blik keek zij op het klokje tegenover haar : Gelukkig, half-negen. Dan, ineens, stond ze op en zei met halve stem, zonder haar moeder aan te zien :

„'t Is al over half-negen ; ik ga naar school !"

Haar woorden scheurden ineens fel de stilte.

Haar moeder stond ook op, verzette bezig bordjes en schoteltjes en veegde met haar hand de kruimels van het tafellaken. Bits klonk het onderwijl :

„Kijk me aan ! Je hebt me nu goed begrepen nietwaar, dat je het niet meer waagt met dien jongen te loopen, want anders zal je wat anders beleven. Weergasche jongensgek . ."

Willy's diep-blauwe oogen, waarin heel de onschuld van haar jonge-meisjesziel weerspiegeld werd, waren smeekend op haar moeder gericht, als wilden zij voor 't laatst nog een poging tot verteedering wagen. Antwoord geven dorst ze niet, ze kon haar Eddy, waar ze zooveel van hield, niet verloochenen.

„Nou, hoe is het, krijg ik nog haast antwoord ?" vroeg de moeder terwijl ze dichter op haar toetrad.

„Ja Moe," kwam het dan keel-geknepen over Willy's lippen, terwijl groote tranen in haar oogen welden.

„En nou vooruit naar school ; hier zijn je boeken en denk om wat ik je gezegd heb hoor !"

Nijdig gooide de moeder haar boekentasch op het portaal en duwde met een slag de deur dicht.

In 't bezette gedeelte van Rusland.

Militieplichtige Russen uit het door de Duitschers bezette gebied worden onder bewaking van Oostenrijksche militairen naar de lokalen gebracht, waar de armlastige Russische bevolking door de Duitschers gratis van voedsel wordt voorzien.

De strijd het g

Italiaansche soldaten bezig met het aanleggen loopg gebied. Ook aan dit werk legt het bergachtige ein, z hede den